

N:o 99.

Yhdeksäntenätoista Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Matt. 9: 1–18.

Siihen aikaan astui Jeesus haahteen, meni jälleen ylitse, ja tuli omaan kaupunkiinsa. Ja katso, he toivat hänen eteensä halvatun, joka makasi vuoteella; ja koska Jeesus näki heidän uskonsa, sanoi hän halvatulle: **poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntis annetaan anteeksi sinulle.** Ja katso, muutamat kirjanoppineista sanoivat keskenänsä: **tämä pilkkaa (Jumalaa).** Ja koska Jeesus näki heidän ajatuksensa, sanoi hän: **miksi te ajattelette pahaa teidän sydämissänne? Sillä kumpi on keviämpi sanoa: synnit annetaan anteeksi sinulle, taikka sanoa: nouse ja käy? Mutta että teidän pitää tietämän ihmisen Pojalla olevan vallan maan päällä synnit anteeksi antaa, (niin sanoi hän halvatulle): nouse ja ota vuotees, ja mene kotias. Ja hn nousi ja meni kotiansa. Ja koska kansa sen näki, ihmettelivät he ja kunnioittivat Jumalaa, joka oli ihmisille antanut senkaltaisen vallan.**

Tämän evankeliumin, rakkaat ystäväni Kristuksessa, jota joka vuosi luemme ja kuulemme, te toivoakseni ymmärrätte ja tiedätte, mitä meille siinä kuvataan. Suokoon Jumala, että tietomme toteutuisi elämässä, sillä suurimmaksi osaksi me ainoastaan kuulemme korvillamme evankeliumia ja hankimme tietoa siitä, mutta emme huoli elää sen jälkeen, vaikka tarkoitus on juuri se, että evankeliumin vaikutus vähemmin ilmeneisi puheissa kuin käytännöllisessä elämässä. Mutta minkäpä sille mahdamme? Me emme voi muuta kuin saarnata, emme muulla tavoin voi nostaa emmekä kantaa ketään, meidän täytyy saarnata ja niin kauvan huutaa kunnes Jumala kerrankin tulee ja antaa meille armonsa, jolloin me vähemmin puhumme mutta elämä edistyy ja kasvaa. Ensimmäinen osa, joka nyt tulee esitettäväksi evankeliumia, nimittäin kun Herra sanoo:

Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntis annetaan anteeksi sinulle. Nämä sanat osoittavat ja sisältävät lyhykäisyydessään,

mitä Kristuksen valtakunta on, nimittäin valtakunta, jossa tämä suloinen ääni, nämä äidilliset ja isälliset sanat aina kuuluvat: **Sinun syntis annetaan sinulle anteeksi.** Muuna älköön Kristuksen valtakuntaa pidettäkö, jos vaan sitä ymmärretään, kuin miten meidän Jumalan edessä tulee elää. Tiedättehän, rakkaani, sen korkeimmaksi asiaksi omantunnon oikealle rauhalle, että tiedämme, mikä on suhteemme Jumalaan ja lähimmäiseemme. Sen vuoksi tulee meidän pysähtyä näihin sanoihin ja tutkistella lausetta: **Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntis annetaan sinulle anteeksi,** ja muita senkaltaisia lauseita, joita evankeliumi on aivan täynnä.

Tästä seuraa siis, että Kristuksen valtakunta on sellainen valtakunta, jossa vallitsee pelkkä lohdutus ja syntein anteeksi antamus, ei ainoastaan sanoissa siten, että sitä julistetaan, vaan myöskin teoissa, jonka tässä esimerkissä saamme nähdä. Sillä ei hän ainoastaan puhunut näitä sanoja sairaan korviin, vaan myöskin antoi hänelle synnit anteeksi ja

lohdutuksen. Tätä tietoa me kristityt tarvitsemme. Helposti ja pian se on sanottu ja kuultu, mutta kun tosi eteen tulee, niin on pian kynttilä sammunut ja perkele tuota pikaa kääntänyt meidät pois, sillä tässäkin näette, että kirjanoppineet uskaltavat sitä hävittää. Minä olen usein sanonut ja sanon aina edelleen, että teidän tulee tutkia ja oikein oppia Kristuksen valtakunnan luonto ja ominaisuus, sillä me tiedämme, kuinka karkäs järki on uskosta ja tästä tiedosta luopumaan ja töihin puuttumaan. Vaan ettehän näe tässä mitään työtä, ette mitään ansiota, tässä ei ole käskyä eikä kieltoa, ei mitään muuta kuin hänen apunsa, lohdutuksensa ja armonsa tarjoamista; pelkkää ystävyyttä saa halvattu tässä osaksensa.

Jos siis Kristuksen valtakunnan pitää lisääntymän, niin on laki jätettävä sen ulkopuolelle eikä tule töillä liikkua, sillä ei tämä valtakunta salli minun sanoa: Mene ja hyppää sinne ja tänne, sovita syntisi, niin ja niin sinun pitää tehdä ja toimia, jos tahdot synnistä irti päästä, vaan näin se vaatii kohta sanomaan: ilman mitään työtä ja lakia sulasta armosta annetaan sinulle synnit anteeksi. Sillä ei Kristuksen valtakunnassa silloin olla kun ihmisiä lailla ahdistetaan.

Mutta tuo pysyy ainoastaan korvissamme ja kielellämme eikä painu sydämen pohjaan, sillä synnit riippuvat aina edelleenkin meissä ja tarttuvat lujasti meihin, kuten P. Paavali siitä puhuu Room. 7: 18, 19 ja Hepr. 12: 1, mutta kuolemassa saamme sen kokea. Tällaisia ovat nykyiset villitsijähenkemme, jotka kerskailevat Pyhästä Hengestä kehuen itse paremmin tekevänsä. Muutamia heistä on meikäläistenkin joukossa, joiden mielestä ei siinä ole kylläksi, että me ainoastaan uskoa ja rakkautta saarnaamme. Niin, sanovat he, sinun pitää parempaa tehdä ja paljoa korkeammalle ennättää. Kuinka korkealle sitten pitää minun

ennättää. Sinun täytyy rikkoa kuvat ja lyödä jumalattomat kuoliaaksi, ja mitä muita töitä vaatinevatkaan. Tämä sonta on nyt leviämässä pian joka paikkaan, missä evankeliumia vähänkään on istutettu, ja nuo perkeleen rikkaruohot pääsnevät kai meidänkin sekaamme, vaikka olen usein teitä varoittanut. Katsokaa siis, että pysytte terveellisessä tunnustuksessa, Kristuksen puhtaassa opissa, sillä pian on tämä tunnustus ja valkeus meiltä poikessa.

Sen vuoksi sanon teille, ystäväni, ja tahdon rukoillakin teitä, ettette olenkaan välittäisi siitä hengestä, joka teille jotakin työtä esittelee minkä nimellistä tahansa, vaikkapa kuolleittenkin herättämistä, jota he eivät kuitenkaan ole vielä tehneet, ja vaikka sanovatkin: Onhan toki Mooses sen käskenyttä, totta sinun sitten täytyy se tehdä; mitä kristityitä te muutoin olette. Mutta juuri tämän tähden tuleekin teidän koetella, mikä henki on Jumalasta mikä ei. Sillä jos jotakin työtä minulle esittelet, ei ole siinä Pyhä Henki; sillä tämä Henki lähestyy aina sillä tavalla, että se ensin tuo minulle Kristuksen armon eikä johdata töihin. Näin se puhuu: **Sinun syntisi ovat annetut anteeksi, ole hyvässä turvassa**, tai muuta saman kaltaista. Se ei pakota ensin töihin, vaan houkuttelee sinua ensin Jumalan luokse suloisilla sanoilla ja armolla osoittamatta aluksi mitään työtä. Sitten kyllä löydät sinä töitä lähimmäistäsi kohtaan.

Mutta villihenget pauhaavat heti töillä, vaativat korkeampaa henkeä; pakottavat ja tyrkyttävät ensin niitä ja laiminlyövät kokonaan uskon ja rakkauden. Mutta totisesti ei ole tämä Pyhä Henki. Kristus rauhoittaa ensin omantunnon; kun sillä sitten on oikea usko Jumalata kohtaan, niin johdattaa hän töihinkin lähimmäisen hyväksi. Uskon hän siis ensiksi perustaa ja syrjäyttää työt. Tätä eivät voi he ymmärtää. Minä suvaitsisin heiltä kaikkea, jos he eivät joka paikassa töitä vaatisi, mutta nii-

hin panevat he päivänsä, kunniansa ja kerskauksensa. En siitäkään välittäisi, vaikka he kaikki kuvat rikkoisivat, kalkit ja kellot yhteen sulattaisivat, mutta jättäkööt he niiden omattunnot rauhaan, jotka eivät kuvia raasta. Kuka siitä mitään hyötty? Ikäänkuin ei Pyhä Henki ja usko voisi ilman näitä töitä vaikuttaa.

Sen minä sanon: Vaikka olisikin joku työ, jota Jumala tällä hetkellä käskisi tekemään, en minä kuitenkaan ketään heti siihen niin kovasti pakottaisi enkä tuomitse häntä, joka ei kohta paikalla siihen ryhdy; minä tahtoisin ottaa tässä jotakin lieventävää asianhaaraa huomiooni, kukaties on hän vielä liian heikko, ja antaisin hänen vielä olla armonvaltakunnan suojassa. Mehän näemme aivan selvästi, että näiden villihenkien työ on suunnattu Jumalaan päin eikä alas lähimmäiseen päin. Vieläpä tekevät työnsä pakolliseksi sanoen: Jos näin teet, olet kristitty, muuten et. Näistä töistä ottavat sitten aihetta kerskatak-sensa olevansa muita parempia. Mutta nyt on teillä oikea valkeus; olkaa sen vuoksi varuillanne ja koetelkaa henget. Me emme tahdo korottaa itseämme niinkuin tämä henki, vaan siitä tahdomme kerskata, että kuulemme sanat: **Ole hyvässä turvassa, sinun syntis ovat sinulle annettut anteeksi.** Sen tiedän, että minulla on armollinen Jumala, mutta tämä henki sitä ei voi tietää. Sen vuoksi onkin se pelkkää perkeleen hullutusta, tuo heidän menonsa. Valhetta he puhuvat Pyhästä Hengestä väittäessään töitään Pyhän Hengen vaikutuksiksi. Ja vaikkapa ne olisivatkin hyviä töitä, ei saa kuitenkaan mitään pakkoa käyttä, mutta heidänpä työnsä ovatkin hullujen töitä.

Kristuksen valtakunnassa panemme me kaiken kerskauksemme ja uskalluksemme armon, muut työt olkoon vapaita ja ehdon valtaisia, älköönkä kristityn nimeä niillä tavoiteltako, vaan töillä on käännyttävä lähimmäi-

sen avuksi. Siten tulisi meidän tätä evankeliumia kuulla, että säilyttäisimme sen sanat sydämiimme kirjoitettuina, jolloin tämä valo, nämät sanat ja lamput oikein meissä valaisisivat. Silloin voisimme toiset opit tuomita. Näin sanoo hän halvatulle: **Sinun syntis ovat annettut sinulle anteeksi.** Nämä ja tämän kaltaiset sanat käsitetään sydämellä, sillä niissä ei ole muuta kuin sulaa armoa eikä mitään töitä, joilla omatunto pakotetaan jotain toimittamaan. Näillä sanoilla täytyy sinun siis pitää puolesi vääriä profeettoja vastaan.

Me olemme nyt saaneet sanaa hiukan istutetuksi, mutta sitä ei perkele voi kärsiä, sillä hän ei nuku; syöpäläisiä ja rikkaruohoja on syntyvä sitä turmelemaan. Mutta näin pitää käydäkin, sillä Kristus tahtoo sanaansa koetella ja tutkia, kuka sen on käsittänyt kuka ei. Pysykäämme sen vuoksi oikealla Kristuksen valtakuntaan kulkevalla tiellä, älkäämmekä rehkiä töillä ja lain pakotuksilla ja vaatimuksilla, vaan pitäkäämme yksin kiinni evankeliumin sanasta, joka omantunnon rohkaisee. Ole iloinen, ole turvassa, sinun syntis ovat sinulle anteeksi annettut. Huomaa nyt tässä, kuinka ahdas ja kuinka avara Kristuksen valtakunta on. Harvat ovat, jotka sanan niin käsittävät, että se maistuu heille, osaavat siitä arvata tilansa ja ymmärtää, mitä tuo merkitsee: **Sinun syntis ovat annettut sinulle anteeksi.** Jos kerran olemme Kristuksen valtakunnassa, niin miksi muistuttaa hän syntiä? Onko vielä sielläkin syntiä? Ei kukaan kuulu tähän valtakuntaan, paitsi se, jolle hänen syntinsä ovat evankeliumin kautta julki tulleet, sillä muuten ei kenessäkään ole sijaa näille sanoille: **Sinun syntis ovat sinulle anteeksi annettut.** Kyllähän kaikki kuulevat evankeliumia, mutta se ei painu kaikkein sydämiin, sillä he eivät kaikki tunne syntejään. Mutta evankeliumi saarnaa synniksi kaikki, mitä meissä on, ja tarjoaa samalla myöskin lohdutusta syntein anteeksi

saamisessa. Jos siis tahdon päästä anteeksiantamuksesta osalliseksi, täytyy minussa olla synnin tunto.

Syntein anteeksiantamus ei ole muuta kuin kaksi sanaa, mutta niissä on koko Kristuksen valtakunta. Siinä pitää olla syntiä; kun niitä on, pitää ne tunnettaman; kun taasen ne tunnetaan, on siinä anteeksiantamus ja armo; ennen kuin anteeksiantamusta on, on kaikki pelkkää syntiä. Tämä täytyy olla niin tunnettua, että tunnen ja tiedän sokeudeksi kaikki, mitä minussa on, sillä muutoin ei syntein anteeksiantamus voi olla pysyväinen. Synnistä ei ole puutetta vaan siitä, ettemme niitä tunne, ja vasta sen jälkeen seuraa syntein anteeksiantamus. Mutta kokonaan toinen asia on, antaako Jumala synnit anteeksi, vai antaako ihminen anteeksi toiselleen. Ihminen antaa toiselle anteeksi siten, että niitä huomenna uudelleen muistelee tai niistä lähimmäistään muistuttaa. Mutta kun Jumala antaa synnit anteeksi, on se paljoka korkeampata, sillä Jumala ei tuomitse sitten enään, unohtaa kokonaan vihansa, eipä enään muistelekkään syntiä, kuten itse profeetta Jes. 43: 25 sanoo. Kun nyt hänen vihansa on poissa, ottaa hän myöskin pois helvetin, perkeleen, kuoleman ja kaiken onnettomuuden, mitä perkele saattaa mukanaan tuoda, ja vihan sijaan antaa hän armon, lohdutuksen, autuuden ja kaiken hyvän, mikä hänessä itsessään on.

Synti on pelkkää onnettomuutta, anteeksiantamus sulaa onnea. Hänen majesteettinsa on suuri ja suuri on hänen anteeksiantamuksensakin, sillä anteeksiantamus on ihmisen synnin mukainen. Mutta sydämessäsi on sinun maistaminen, kuinka suuret nämä sanat ovat, jotta voisit niihin uskaltaa, vieläpä iloisesti niiden turvissa kuollakin. Vaan harvat tämän käsittävät, ja sen vuoksi on oikeita kristittyjäkin harvassa. Tämä on Kristuksen valtakunta, ja jolla se tämmöisenä on, sillä se

oikeen omana on. Ei siinä ole mitään töitä, vaan kaiken viheliäisyytemme tuntemusta ja kaiken Jumalan hyvyyden vastaanottamista; se on sulaa lohdutusta ja siinä kuuluvat lakkaamatta nämä sanat: Ole iloinen, älä peljästy omassatunnossasi synteisi tähden, vaikka et olisikaan paljon hyvää tehnyt, sen kaiken tahdon sinulle anteeksi antaa. Tässä ei siis ole mitään ansiota vaan sulaa lahjaa. Tämä on evankeliumi ja siihen kuuluu usko, jolla käsittää ja säilytät nämä sanat, niin ettei sinulle niitä turhaan ole sanottu. Eihän meillä ole muuta rohkeutta, mistä kerskaisimme, kuin että Jumala sanoo: Ole hyvässä turvassa, sillä minä annan synnit anteeksi; minun anteeksiantamuksestani kerskaile ja sillä ylpeille; siinä sinulla on syytä kerskailla ja pöyhkeillä, mutta ei omista töistäsi.

Tätä nyt eivät voi tekopyhät tehdä, sillä heidän perustuksensa on aina ollut tämä väite: Hyvettä seuraa kunnia perässä niinkuin varjo ruumista. Jos kerskaamme omista töistämme, joka sitten ihmisten tai Jumalan määräämistä, on se pelkkää törkyä, mutta jos kerskaamme niistä töistä, joita Jumala meissä tekee, on se oikein, kuten Ps. 118: 16 sanoo: **Herran oikea käsi on korotettu; Herran oikea käsi saa voiton.** Aivan kuin hän sanoisi: Siitä minä kerskailen ja ylpeilen, että hän on minut nostanut pois kuolemasta, helvetistä ja kaikesta onnettomuudesta. Tätä kerskausta ei voi tekopyhillä olla, sillä millainen työ sellainen kerskauskin; he pakottavat ja ajavat sanasta töihin, Pyhä Henki taasen ajaa töistä sanan. He ylpeilevät töillään, mutta ne, joilla Pyhä Henki on, kerskaavat sisällisesti sydämessään Jumalasta, joka tuon työn on tehnyt, turvautuvat armoon eivätkä pidä töitään minäkään arvoisina.

Näin tekevät tässä kirjanoppineet; Vapahattajan sanat kuultuaan sanovat he: Tämä pilkkaa Jumalata. Onhan evankeliumin ja oikean

Jumalan sanan kohtalo se, että missä se oikein uskotaan, siinä saa se joka puolelta pilkkaa osakseen ja koko maailma tahtoo sitä hävittää. Näin kävi apostolein aikana ja näin menettelevät vieläkin meidän hurjat ruhtinaamme, jotka tahtovat sen kokonaan tappa, tukeuttaa ja hävittää kaikkine saarnaajineen ja tunnustajineen. Tämä on sentään pienin vaino. Paljoa pahempi on toinen vaino, joka meidän keskuudessamme syntyy, kuten apostolien keskuudessa aikoinaan. Eivät meikäläisetkään aatelismiehet, joiden kanssa meillä on yhteinen evankeliumi, tahdo olla paavilaisia, vaan kristittyinä täytyy heidän rehennellä, vaikka ovat sellaisia houkkioita, että evankeliumista kerskatessaan kuitenkin turvautuvat töihinsä. Näin ollen täytyy Pyhän Hengen olla heille välistä perkeleenä ja välistä kunnian henkenä. Mutta meidän täytyy uskaltaa sanoa heidän menoaan vääräksi, vaikka he toisaalta sanovatkin meistä samaa, sillä paha henki ei koskaan lakkaa kerskaamasta. Mutta onpa meillä suojelija, joka kyllä puolensa pitää.

Paavali sanoo kaikkia vääriä henkiä rohkeiksi ja ylpeiksi. Niin, omalla tunkiollaan omien veikkojensa parissa ovat he ylpeitä ja röyhkeitä, mutta muutoin ovat he pelkurimpia lurjuksia, mitä löytää voidaan; jos heidän pitäisi esiintyä asiassaan vastaamaan, ei heistä kukaan uskalla tulla näkyviin. Keskenään ovat he kyllä rohkeita, uskaltavat Jumalata partaankin tarttua, mutta kun tosi eteen tulee, on pelkkä neuvottomuus jälellä. Mutta Pyhä Henki pitää lujasti paikkansa, kestää iskut, tekee rohkeaksi ja pelkäämättömäksi, lohduttaa arkoja omiatuntoja sanoen: **Ole hyvässä turvassa, sinun syntis annetaan sinulle anteeksi.** Oikea henki on nöyrä ja nöyrtyy Jumalan edessä, kuten kristityt tekevät, jotka kumartavat Jumalalle, kunnioittavat häntä eivätkä ylpeile. Mutta tyranneja vastaan herättää Pyhä Henki heissä sellaisen rohkeuden,

etteivät pelkää tyranneja eikä perkeleitä, vaikka sellainen rohkeus heidän päänsä maksaisi. Jumalan edessä he kuitenkin pelkäävät ja vapisevat niinkuin värisevä lehti. Mutta se on ainoastaan seuraus siitä, että me aina vain kuulemme emmekä kuitenkaan sanoihin kiinni tartu, ja kun sitten kerran on vastaamaan mentävä, seisomme siinä kuin pylväät emmekä voi mitään vastata, ja niin saamme sitten mennä hirsipuuhun roikkumaan. Vaan tuo täytyy meidän kärsiä, sillä emme voi asiata muuttaa; kuitenkin voimme sillä lohduttaa itseämme, että varmasti tiedämme seisovamme oikealla perustuksella ja heidän väärällä, jonka vuoksi he eivät voikkaan kerskata missään muualla kuin omassa keskuudessaan, jossa ylvästelkötkin niinkauvan kuin haluttaa.

Mutta sen kautta Kristuksen valtakunta voimassa pysyy ja enenee, että omatunto saa lohdutuksen Jumalan sanasta; mitä muuten töillä ja lailla aikaan saadaan, kuuluu kaikki lähimmäiselle. Enhän minä ollenkaan tarvitse töitä Jumalaa kohtaan vaan ainoastaan oikeata syntieni tuntoa; silloin saan minä syntini anteeksi ja pääsen Jumalan kanssa sovintoon, jonka kaiken Pyhä Henki minussa tekee. Silloin tuotan minä hedelmiä kuten nämä, jotka tuovat halvatun Herran eteen. He olivat Kristuksen valtakunnassa tai merkitsevät niitä, jotka ovat hänen alamaisiaan, koska evankelista sanoo Herran nähneen heidän uskonsa. Ellei heillä nimittäin olisi uskoa ollut, eivät he olisi halvattua Herran luokse tuoneet. Usko on töitten edellä ja työt uskon jäljessä, sillä sen vuoksi, että he jo ovat Kristuksen valtakunnassa, tekevät he töitä.

Ihminen ei elä tässä maailmassa töitä tehdäkseen, sillä niistä ei hänelle itsellensä hyötyä ole eikä hän niitä tarvitse. Mutta jos sinä johonkin työhön ryhdyt saadaksesi tai ansaitaksesi sillä Jumalalta jotain, niin olet jo tykänään eksynyt pois tästä valtakunnasta. Mut-

ta jos uskot ja sinulla vielä elonpäiviä on, niin tiedä eläväsi sen vuoksi, että saattaisit halvatun Herran luokse. Jumala ei suvaitse, että kristitty elää itse tähtensä, niin, kirottu olkoon se elämä, jonka ihminen elää ainoastaan itseänsä varten, sillä kaikki se elämä, jonka hän siitapiten elää, tulee hänen elää toisten hyväksi. Näin tekevät nämäkin, jotka tuovat sairaan tänne; he eivät elä enään itsellensä, vaan heidän elämänsä palvelee nyt toisia ja he hankkivat omalla uskollaan tälle sairaallekin oman uskon. Eihän tällä sairaalla alkujaan ollut mitään uskoa, mutta sitten kuulee hän sanan ja Kristus herättää hänessäkin oman uskon, herättää sen evankeliumin kautta, kuten hänen tapansa onkin sanan kautta uskoa vaikuttaa.

Siis tulee nyt kaikkein töiden ainoastaan sitä tarkoittaa, että palvelemme niillä toisia ihmisiä, saatamme heidät hyvään uskoon ja Kristuksen luokse. Jos minä siis kuvan särjen, jotta minä nähtäisiin kristityksi, ei sillä ole ihmisiä autettu eikä myöskään saarnattu, kuinka synnistä vapaaksi päästään, vaan etsitty ainoastaan kunniaa, joka ei omaatuntoa rauhoita vaan panee ihmiset kummastuksesta töllestelemään korvat, suut ja silmät selällään. Sangen huono keino on kuvain hävittäminen; sillä vaikka sinä kaikki kirkot kuvineen hajottaisit, niin et kuitenkaan sen kautta opi Kristuksen valtakuntaa niin tuntemaan, että siitä minulle, tahi tälle apua olisi, vaan sen kautta, että kuulet nämä sanat: **Poikani, ole hyvässä turvassa, sinun syntis annetaan sinulle anteeksi,** ja sitten muitakin siihen johdatat.

Sanaa pitää teroitettaman ja tyrkyttämän kansalle; minä en saa syödä enkä juoda, koristautua enkä pukeutua elääkseni vaan sanaa julistaakseni, sillä ellei kristityn elämä tarkoita sanaan johdattamista, ei se ole oikea. Omaatuntoa täytyy minun sanan jälkeen auttaa; lähimmäistä tulee minun ruokkia ja juot-

taa ja hänelle kaikki tehdä, mitä voin, pääasiaan päästäkseni, se on: rauhoittaakseni omantunnon, kuten nämä tekevät, jotka auttavat sairasta terveeksi pääsemään. Vaikka tässä onkin ruumiillinen hyvä työ nähtävänä, auttavat he kuitenkin samalla tätä sairasta, niin että hän saa sielunsakin jälleen terveeksi. Näin ruokin minä nälkäistä, juotan janoavaista, vaatetan alastonta ja niin pois päin, en ainoastaan häntä syöttääkseni ja juottaakseni vaan myöskin päästäkseni näiden töiden kautta häntä lähestymään ja saattaakseni hänet Kristuksen luokse. Nämä työt toimitetaan Kristuksen valtakunnan ulkopuolella niille, jotka siinä eivät vielä ole, jotta johdattaisit heidätkin samaan valtakuntaan.

Näin saarnaa Pyhä Henki ja onpa suuri ihme, että ihmiset tuntevat Kristuksen ja saavuttavat iloisen omantunnon. Suuri ihme on minusta sekin, että olen oppinut tuntemaan arvottomaksi munkkeuden, pappeuden ja muun paavilaisuuden. Mitäpä siitä, että sen meille viaksi lukevat, ettemme ihmetöitä tee. Vaikka eivät työmme olekkaan niin silmiin pistäviä eivätkä saarnaajamme mitään ihmettä tee, on kuitenkin valkeutemme ja tunnustuksemme oikea. Onhan heidän pakko se totuus tunnustaa, että saarnaamme evankeliumia, joko sitten tahtovat tai eivät. Huomaatte siis, että Kristuksen valtakunta ja evankeliumi on siinä, että käytät koko elämäsi, olet sitten vaimo, lapsi tai mies, viedäksesi sairasta parannettavaksi ja auttaaksesi muitakin.

Nyt pitäisi meidän myöskin puhua vieraasta uskosta ja synteinanteeksiantamisen vallasta, jos meillä olisi aikaa. Olen usein ennenkin sanonut olevan suurta erehdystä, että lapsi kastetaan seurakunnan uskon varaan; on saarnattu sillä tavalla, ikäänkuin lapset kastetaisiin ilman uskoa. Tämä harhaluulo on nykyään päässyt suureen vauhtiin, sillä perkele ei nuku; he eivät luule lapsessa uskoa olevan.

Paavi joukkoinensa on tähän asti väittänyt, ettei lapsilla ole mitään uskoa, vaan että he lasketaan kristillisen kirkon helmaan ja kastetaan yhteisessä kristillisessä uskossa. Nämä uudet hourailijat sanovat myöskin kuten paavi, ettei lapsilla ole mitään uskoa, vaan että pitäisi odotettaman, kunnes kasvavat suuriksi. Me taasen sanomme, ettei vieras usko auta autuuteen, vaikka se kahdenkin kristikunnan olisi. Lapsen itsensä täytyy uskoa Kristukseen, sillä minä en ole lapsen puolesta syntynyt enkä hänen puolestaan kuolekkaan, koska hänellä on oma kuolemansa ja syntymänsä; jos hänen pitää elää ja kuolemasta pelastua, täytyy hänenkin päästä siihen uskon kautta Kristukseen. Mutta me rukoilemme lastenkin edestä niinkuin kaikkein uskottomainkin, saarnaamme, rukoilemme ja teemme työtä, että uskottomat ja lapsetkin uskoon tulisivat, jota varten me elämmekin.

Näillä tuojilla oli siis usko, mutta ei halvatulla, mutta hänenkin täytyi se saada, sillä muutoin ei heidän uskonsa olisi ollenkaan häntä auttanut. He rukoilivat uskossaan, että Kristus antaisi halvatullekin oman uskoa. Näin auttaa vieras usko minua saamaan oman uskon. No nii, sanonee joku, kuinka sitten tiedetään, onko lapsilla usko vai eikö? Mutta emmehan me muistakaan tiedä, kuka uskoo kuka ei. Vaikka minä vanhanakin kastettavaksi tulisi ja sanoisin uskovani, kuinka voit tietää, uskonko vai enkö? Kuinka sen tiedät? Entä jos valehtelen? Sitä ei voi yksikään toinen tietää, itse kunkin omat ajatukset ja sydän sen itse kullekin ilmoittaa; jos hänellä on usko, niin hänellä on usko. Ei lapsi saa turvata minun uskooni, minulla on tuskin itsellenikään tarpeeksi uskoa, enkä minä myöskään saa asettaa häntä kristikunnan helmaan vaan näihin kristikunnan sanoihin: **Sallikaat lasten tulla minun tyköni ja elkäät heitä kiel-täkö, sillä senkaltaisten on Jumalan valta-**

kunta, Matt. 19: 14 ja Luukk. 18: 16. Minun tulee sanoa: Tässä tuon sinulle, Kristus, lapsu-kaisen, jonka olet käskenyt minun tuomaan tykösi. Näin olen minä tehnyt tehtäväni, ja Kristus on myöskin tehtävänsä tekevä.

Minä en siis kasta lasta omaani enkä kristikunnan uskoon, vaan minun ja kristikunnan usko tuo lapsen Kristukselle, jotta hän antaisi tälle oman uskon, jotta sekin uskoisi niinkuin minä ja varjeltaisiin siinä sanassa, jonka Kristus on minulle antanut. Minä en kasta lasta ar-vellen sen olevan ilman uskoa, kuten böömi-läiset tekevät luullen että lapsi vasta isoksi tul-tuaan saa uskon. He sanovat lapselle sanat: **Si-nun syntis annetaan sinulle anteeksi**, eikä lapsi kuitenkaan muka usko näitä sanoja. Eikö näin tehdä Jumalan sana valheeksi?

Loppusummaksi saamme siis tämän: Mi-nä voin kyllä rukouksellani ja uskollani auttaa toista uskoon, mutta hänen puolestaan en mi-nä voi uskoa.

Syntein anteeksiantamisen val-lasta maan päällä

Fariseukset tiesivät hyvin, että syntein anteeksiantaminen on Jumalan työ, on yksin Ju-malan asia, ja sentähden pitivät he Kristusta Jumalan pilkkaajana, koska hän ihmisenä tah-toi antaa syntejä anteeksi. Syntein anteeksian-taminen tapahtuu kahdella tavalla. Ensiksikin ajetaan synti pois sydäimestä ja vuodatetaan armo sijaan, ja sen tekee yksin Jumala. Toi-seksi julistetaan ihmiselle synninpäästö, ja sen voi ihminenkin tehdä toiselle. Mutta Kristus tekee tässä nämä molemmat: antaa Hengen sydämeen ja julistaa sen ulkonaisesti sanalla. Tämä nyt on anteeksiantamista sanalla ja on julistus ja julkinen saarna sisällisestä anteeksi antamuksesta.

Tämä valta on kaikilla kristityillä ja kaste-tuilla ihmisillä ja sillä he ylistävät Kristusta. Heillä on tämä syntein anteeksiantamisen sana

suussansa, niin että he voivat, milloinkah tavovat ja tarpeelliseksi näkevät, sanoa: Katsos, ihminen, Jumala tarjoo sinulle armonsa ja kaikki syntisi anteeksi; ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi; usko ainoastaan, niin se varmaan tapahtuu, tai min-käläisiä sanoja kukin tahtoo käyttää. Tämän äänen: Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, ole iloinen ja hyvässä turvassa, ei pidä lakata kaikumasta kristittyjen keskuudessa viimeiseen päivään asti. Tällaista on kristityillä aina suussansa ja hän käyttää julkisesti sitä sanaa, jossa synnit anteeksi annetaan. Tällä tavalla on kristityillä valta antaa syntejä anteeksi. Jos siis sanon sinulle: Syntisi annetaan sinulle anteeksi, niin pidä se varmana kuin itse Jumala olisi sen sinulle sanonut. Kukapa muuten tah-toisi näin tehdä, ellei Kristus itse olisi astunut alas ja pannut noita sanoja suuhuni ja sano-nut, että meidän tulee toisillemme synnit anteeksi antaa? Joh. 20: 22, 23 sanoo hän: **Otta-kaat Pyhä Henki; joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joil-le te ne pidätte, niille ne ovat pidetyt;** ja taasen Matt. 18: 19, 20 hän sanoo: **Missä ikä-nä asiassa kaksi teistä sopivat maan päällä, jota he rukoilevat, sen heidän pitää saa-man minun isältäni, joka on taivaissa. Sillä**

kussa kaksi taikka kolme tulevat kokoon minun nimeeni, siinä olen heidän keskel-länsä. Sana tämän tekee ja toimeen saa.

Ellei maan päällä olisi yhtäkään ihmistä, joka antaisi synnit anteeksi, ja jos täällä ai-noastaan lakiin ja töihin täytyisi turvata, niin oi, kuinka surkea ja viheliäinen olisi köyhän murheellisen omantunnon laita! Mutta nyt kun Jumala on pannut jokaisen suuhun täyden val-lan lausuu hän toiselle: Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, oletpa missä tilassa tahansa, niin on meille kultainen vuosi koittanut. Voimmehan me nyt ylpeillä ja pöyhkeillä syn-tiä vastaan, kun saatan synnin hädässä ja tus-kassa olevalle veljelleni lausua: Ole iloinen ja hyvässä turvassa, veljeni, sinun syntisi anne-taan sinulle anteeksi; vaikka en voikkaan an-taa sinulle Pyhää Henkeä enkä uskoa, voin kuitenkin niitä sinulle julistaa; jos tämän us-kot, niin sen myös saat. Keille Jumala sen lah-joittaa, ne ylistävät ja kiittävät häntä, kuten ih-miset tässäkin evankeliumissa tekevät. Näin on siis Jumala antanut ihmiselle vallan antaa syntejä anteeksi; ja tämä on Kristuksen valta-kunnan enentämistä, omientuntojen korjaa-mista ja virvoittamista, ja sen teemme siis sa-nan kautta. Suokoon Jumala, että tämän myöskin käsittäisimme! Amen.